

sterne eller ligeoverfor disse end den, han hidtil har havt. Jeg troer, at naar man holder sig dette for Die, saa ville ogsaa de Feilslutninger, som enkelte Talere have uddraget af en Øttring af den høitagtede Indenrigsminister, bortfalde; den høitagtede Indenrigsminister yttrede nemlig, at der var flere Erectionsbreve, i hvilke det var kjendeligt, at der i dem var optaget Bestemmelser, som ikke blot sigtede til Lehnsfamiliens Conservering eller som vare til Fordeel for Lehnsfamilien, men som ogsaa vare til Fordeel for Fæstestanden paa Lehnene. Dette er ganske vist, men naar man af denne Øttring vilde uddrage den Slutning, at Lovforslaget, saaledes som det er indstillet af Udvalgets Majoritet, vilde krænke de Rettigheder eller de Begunstigelser, der vare givne Fæstestanden paa Lehnsgodserne, saa misforstaaer man aldeles Lovforslaget (Nei!), Lovforslaget vedrører aldeles ikke saadanne Forhold; er der indrømmet Fæstebondestanden visse Rettigheder, som indskrænke Lehnsbestidernes Dispositionsret ligeoverfor Fæstebonderne, da blive disse ikke berørte ved denne Lov. Nærværende Lov har ikke andet Niemed og indrømmer ikke Lehnsbestidernes anden Dispositionsret end at frigjøre ham for de Indskrænkninger, som Lehnsbaandet, som Lehnsbaand betragtet, har paalagt ham. Jeg troer derfor, at man vil betragte Loven med de Øndringer, som ere foreslaaede af Udvalgets Majoritet, med ganske andre Øine, end skeet er fra flere ærede Medlemmers Side, naar man kun ret klart vil forestille sig Lovens rette Bestyrdning.

J. M. Hansen: Det er ikke den sidste ærede Talers høitidelige Foredrag, hvorved jeg vil opholde mig; men det er ved den Bemærkning, der er gjort af et Par af de foregaaende Talere, at det nærværende Forslag, naar det blev antaget, skulde gjøre Loven til en Tvangslov for Øvergangen til Selveiendom, medens den ikke var det, naar dette Forslag ikke kom ind. Jeg maa nu paastaae, at Loven, hvad enten dette Forslag bliver vedtaget eller ikke, er en Tvangslov for Øvergangen til Selveiendom. Hvorledes er nemlig Forholdet? Hvem er Eier af Fæstegodset paa Fideicommisserne? Eieren er, jeg troer, Juristerne kalde det en

juridisk Person; ved Siden af denne juridiske Person som Eier staaer der en Mand, som har Ret til for sin Levetid at tage Indtægterne, denne Eiendom giver, og paa den anden Side staaer der Mand, som have Brugsret af Fæstegodset. Nu giver den nærværende Lov, som den foreligger, som den er foreslaaet af Udvalgets Majoritet, den Mand, som for sin Levetid har Ret til Indtægten af Godset, en Tvangsret imod Fideicommisset; denne Lov siger: Dersom Du, Bestidder, der har Ret til Indtægten, vil og kan finde en Kjøber, saa kan Du tvinge den juridiske Eier til at sælge; det er altsaa en Tvang. Det foreliggende Øndringsforslag gaaer nu ud paa, at give Fæstterne, dem, der have Brugen af Fæstegodset, samme Tvangsret, som man vil give Lehnsbestidderne, men det gaaer slet ikke ud paa noget Andet. Vi ville, at, naar den ene af disse 2 Personer, der staae ligeover for den juridiske Eier, skal have en Tvangsret ligeover for Eieren, skal kunne sige til ham: „Du skal sælge“, saa skal ogsaa den Anden, som har Brugsretten, have den samme Tvangsret. Dette forandrer aldeles ikke Noget i Lovens Natur, thi den er en Tvangslov, hvad enten vi vedtage dette Forslag eller ikke. Det var blot det, jeg vilde gjøre opmærksom paa, at man feiler, dersom man troer, at man ved at antage dette Forslag vil forandre hele Lovens Udgangspunkt til Noget, som den ikke allerede er isorvøien.

Jeg ansøgte igaar et Exempel paa, at en Lehnsbestidder virkelig ikke vilde sælge; en anden æret Rigsdagsmænd, som paa staaer, at han kjender Forholdet meget nøie, har idag ansøgt Noget, som viser, at han ikke kjender Forholdet meget nøie. De Fæstere, som have bedet den omhandlede Lehnsbestidder om, at han fremdeles vil vedblive at bortkæfte, ere nogle fattige Beboere paa en lille Ø, som hedder Strynø, og altsaa er her ikke Tale om den velhavende Fæstebondestand paa Den Langeland. Derimod har en af de nuværende Skovridere paa Lehnsgodset interesseret sig overmaade meget, for at faae Fæstebondestanden i det Hele paa Langeland, til at udtale et lignende Ønske, men dette Hr. Skovriderens Forsøg er aldeles strandet, saa at han har maattet opgive det. Man seer altsaa, at Forholdet er